

Karácsonyt várva

-Nem lesz fehér karácsonyunk –sóhajtott fel hosszú hallgatás után az anyósülésen helytfoglaló feleségem, miközben az Opelünk falta a kilométereket a sztrádán.
-Honnan veszed? Holnap lesz Szenteste s addig még sokat változhat az időjárás.
-Tudod, a tévében a meteorológia előrejelzése párás, ködös Karácsonyt jósolt. Nem fogjuk tudni a gyerekeket megszánkóztatni a Csillag dombon. Emlékszel? Milyen szép volt tavalyelőtt, amikor a kastélykertben szaladtunk a szánkóval, ropogott a hó a bakancsunk alatt, siklott a szán, a gyerekek pedig visítotak. A dombról meg csak úgy repültünk lefelé.
-No, mindjárt otthon leszünk.
Ismét néma csend lett a kocsiban.

-Megjöttetek kedveseim? –és már nyitotta is ki a nagykaput a mama.
-Amint látod, itt vagyunk, mindnyájan jól vagyunk, jó utunk volt.
A beuccolás és rövid beszélgetés után a mama és feleségem a konyhában foglaltak „hadállást”, sütöttek-főztek, én pedig a két gyerekkel malmoztam, sakkoztam, majd a karácsonyi díszeket szedtük elő, hogy ne az utolsó pillanatban kelljen kapkodni a fenyőfa díszítésekor. A játék szüneteiben ki-kinéztem az ablakon. A szembeszomszéd Sanyi bácsinál nem láttam semmi mozgást, meg is kérdeztem a mamától, hogy mi van az öreggel.
-Tudod fiacskám! Sándor két napja elesett, eltörte a lábát, a mentő elvitte, majd gipszes lábbal hozták haza.
-No, akkor átszaladok hozzá egy üveg borocskával, hisz olyan kedves szomszédok voltunk harminc éven át.

Tárt kisajtót találtam, nyitva volt minden, a többi csak kilincsre zárva. A lakásban félhomály derengett és dermedtő hideg uralkodott, a lehelet is látszott. Sanyi bácsi a vetett ágy végén üldögélt, felöltözve, talán két-három pokrócba volt burkolózva, gipszes lábát a hokedlin pihentette.

Jöttömre elmosolyodott, helyet kínált, majd arra kért, hogy vegyek elő az almáriumból két poharat és a pálinkás üveget, hogy az itóka melegítsen rajtunk egy kicsit.

-Miért van itt ilyen hideg? –kérdeztem.
-Tudod, amikor elvittek, kikapcsoltam a gázt, most meg nem tudom visszakapcsolni. Mióta itthon vagyok, még az Isten sem kopogtatott rám, így aztán se kenyérem, se rávaló. Tegnap este megettem a megmaradt szikkadt kenyér végét, azóta csak vízen élek.
-No és a lába hogy van?

-Azzal és a mankóimmal még meg is vagyok. –hümmögött és közben elgémberedett újait huhukolta.

Zsebemből előszedtem a telefont s már is hívtam Reznek Gyuszit, a gázost.

-Igaz, hogy már szabin vagyok, de Sanyi bácsihoz elmegyek, megnézem mizujs. Rögtön ott vagyok –nyugtatott meg a szerelő.

-Oké! –nyugtáztam.

-Mindjárt jövök Sanyi bácsi –mondtam s ott hagytam magára.

Beültem az Opelbe, és irány a bolt. Egy kilós vasvári kenyeret, kolbászt, vaját és felvágottakat vettem a kis öregnek. Mamáék egy frissen sült diós és mákos bejglit küldtek a szomszédnak meg egy fonott kalácsot, miután elmondtam a körülötte kialakult helyzetet.

Mire visszatértem, Gyszi a kazánál tett-vett, s percek elteltével lobogott a láng a tűztérben. A kiszállásért nem fogadott el pénzt, csak „Boldog Karácsonnyal” köszönve elrobogott „szolgálati” Trabantjával.

-Mégis vannak jó emberek, Isten áldjon benneteket! –hálálkodott s lassan kezdett falatozni a friss kenyérből és a felvágottból.

Másnap ismét átmentem hozzá. Egy tálka halászlevet és rántott halat vittem a szomszédnak. Kislányom utánam szaladt, egy fenyőgallyat hozott néhány szaloncukorral díszítve, hogy legyen Sanyi bácsinál is karácsonyi hangulat. Ekkor már jó meleg volt a szobában, a villany égett, s áldott, békés Karácsonnyal és mielőbbi teljes gyógyulással búcsúztunk egymástól.